

Teodor L. Nedeianu

Geaca lui Kafka

roman

© 2021 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Getty Images – Heritage Art/Heritage Images

Foto autor: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,

et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

NEDEIANU, TEODOR L.

Geaca lui Kafka: roman / Teodor L. Nedeianu. – Iași: Polirom, 2021

ISBN 978-973-46-8704-6

821.135.1

Printed in ROMANIA

POLIROM
2021

Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu persoane sau împrejurări reale este pur întâmplătoare.

8a

Încă nu avusese loc niciun eveniment important, însă cele în toiul cărora se nimerea să mă aflu la un moment dat mi se păreau a fi deosebit de semnificative. Pe-atunci, mă găseam în spatele unui tufiș. Cercetam cu atenție fiecare frunză din fața mea, vrând să văd dacă puteam zări vreun păianjen. Păianjenii erau groaznici, chiar și cei mici. De timpuriu aflasem că, puși sub microscop, chiar și cei mai frumoși fluturi arată grotesc. Și totuși, petrecusem multă vreme jucându-mă cu furnici și gărgărițe. Dintr-un motiv neștiut de mine, acestea erau singurele insecte pe care le toleram. Cu păianjenii însă aveam o relație specială: erau cei mai periculoși; iar în cazul anumitor exemplare, erau și cei mai păroși, amintind de nucile-de-cocos ori de kiwi.

După ce am terminat de privit tufișul, mi-am mutat privirea pe hainele de pe mine. Îmi plăcea tricoul, mai ales pentru că nu aveam murdărie pe el, nici măcar vreo frunză ori crenguță. Eram curat și pe pantaloni. Tricoul era ud, dar, de vreme ce în jos nu

transpirasem prea tare, îmi puteam vedea în continuare de treabă afară.

M-am sprijinit de blocul din spatele meu și m-am pus pe așteptat, respirând greu. Nu aveam voie să mă dau de gol, așa că încercam să-mi controlez respirația. Gaura dintre pământ și începutul tufișului era îndeajuns de mare încât să poată băga cineva capul pe acolo. Omul de care fugisem, care era mare, păros și plin de praf, nu trebuia să dea de mine, așa că păzeam atent locul de sub tufiș, pregătindu-mă să arunc cu nisip în ochii oricui ar fi încercat să treacă pe acolo.

R.N. reușise să fugă cu mult înainte ca omul acela să apuce să coboare din căruță. Descoperisem recent că R.N. stătea chiar la scara de bloc din dreptul locului unde a oprit căruța. Poate că eram vecini dintotdeauna și habar n-avuseserăm. Exista totuși posibilitatea ca el să nu fi reușit să scape, caz în care eram convins că în acele momente R.N. simțea o durere îngrozitoare. Încercând să-mi imaginez, am simțit cum un băț de fier m-a împuns în burtă, chiar lângă buric. Zona aia era cea mai sensibilă parte a corpului meu; de-abia suportam să mă spăl acolo. Aproape plânseam când descoperisem faptul că unii băieți au buricul scos în afară. Pe urmă, după ce mă mai liniștisem, am simțit multă vreme nevoia să mă țin cu palmele de burtă, îndoiind genunchii de fiecare dată când trăgeam aer în piept, ca și cum prin asta mi-aș fi consolidat un zid de protecție în zona buricului.

La fel am simțit nevoia și acum, după ce mi-am închipuit acel băț. Am făcut întocmai și a fost degeaba;

simțeam bățul înfigându-mi-se tot mai mult în burtă, trecând chiar prin ombilic. Când mi s-au îndoit genunchii, am simțit un strop de transpirație rece curgându-mi pe spate. Tricoul mi se lipise cu totul de piele, dar stropul încă avea loc să alunece, transformându-mi spatele într-un tobogan.

M-am auzit strigat. Fără să-mi iau palmele de pe burtă, m-am aplecat și am luat-o la fugă spre tufiș, imaginându-mi că sunt un berbec care sparge o ușă. Dincolo, R.N. mă privea fix din același loc în care îl lăsasem. Zâmbetul lui nu era al unui om care simțise durere. Frizura cu cărare îi era puțin deranjată, ceea ce era neobișnuit; părinții și bona lui întotdeauna aveau grijă să-l pieptene înainte să-l lase afară. Dar era adevărat că i se mai întâmplase să rămână singur acasă și să iasă afară fără să mai aibă cine să-i verifice aspectul. Poate și acum era la fel; nu-mi aminteam cum arăta când ne-am întâlnit mai devreme.

Mi-a venit să fug în casă, dar am rămas și m-am apropiat de el. L-am mirosit pe ascuns și n-am simțit mare lucru. Apoi a trebuit să ne dăm la o parte din calea unei mașini care venea pe alee. Era un Olcit; niciodată nu îmi plăcuse cum arătau. Mașinile alea erau ca o lovitură la cap în colțul biroului. Îmi plăceau, în schimb, Dacia 1300 și Trabantul. Pentru când aveam să cresc îmi planificasem să-mi iau și eu un Trabant. Îmi zisese cineva că Trabantul o să mi-l ia E., dar, la cât de gras se făcuse E. în ultima vreme, eram convins că nu va mai încăpea în el. Pe E. îl

mai și bătea tac-su când nu era cuminte, umflându-l și mai mult. Probabil îl bătea și dacă era cuminte.

După ce mașina a trecut, am început să mă uit cu atenție la R.N.

— Ce ți-a făcut țiganul ăla? am spus într-un târziu, după ce am renunțat să mai încerc să aflu ceva privind.

— Nu cred că era țigan. Era alb ca noi.

— Păi și căruța? Că numai țiganii merg cu căruța.

— Nu știu.

Zâmbea, privindu-mă ca și cum era cel mai mare golan din toate timpurile. Sau măcar cel mai mare pe care-l văzusem eu vreodată. Din spatele meu s-a auzit brusc un zgomot care m-a speriat. Am fost sigur că se întorsese țiganul acela. Nu erau însă decât niște biciclete care treceau pe aleea cealaltă.

— A oprit ăla cu căruța și s-a dat jos la mine, a continuat el, dar mai departe nu-ți zic că tu sigur nu mă crezi.

— Ba te cred!

— N-ai cum să crezi. Nici eu nu aș crede dacă mi-ai spune așa ceva.

— Jur că te cred! Spune-mi, hai...

Eram decis să-l cred orice mi-ar fi zis. În același timp, în adâncul meu îmi doream ca lucrul pe care urma să îl aflu să nu fi fost adevărat. Mă ofticam deja că nu mi se întâmplase mie, indiferent ce era.

În afară de asta, mă deranja tare mult atunci când nu mi se spuneau lucruri odată ce se făcea referire la ele. Tata îmi făcea adesea în ciudă în felul ăsta. Uneori și mama, dar marea problemă în ceea ce o

privea pe ea era că i se întâmpla să se supere prea tare din cauza mea și să refuze să-mi spună că mă iartă chiar și după ce îmi ceream scuze. Insistam și mama îmi spunea alte lucruri, dar nu ce trebuia eu să aud, ceea ce mă enerva, astfel că începeam să țip iar; dacă nici atunci nu o zicea, simțeam cum îmi vine să mă dau cu capul de pereți. Odată o și făcusem; nu prea tare, dar mă duruse suficient de mult, ceea ce îmi provocase la scurt timp greață. După acel prim incident, ori de câte ori mă enervam din cauza mamei, puneam palmele tampon pe perete și loveam cu capul în ele. Nu durea așa de rău, dar tot mă amețeam, mai ales când mă loveam de mai multe ori. Acum nu mă mai dau cu capul de perete; când mă supăr cu mama, mă duc în camera mea și mă dau cu capul de fotoliu. Nu îmi spune ce vreau să aud nici atunci, dar mie-mi place să mă lovesc de fotoliu, mă liniștește.

Din fericire, nu a fost nevoie de nicio măsură drastică pentru a-l face pe R.N. să vorbească în cele din urmă. Mi-am încordat întreg corpul și am încetat să mai respir, pregătindu-mă să aud ce avea de povestit și să-i dau o replică pe măsură.

— Bine, păi... după ce ai fugit tu, a trecut căruța pe-aici și, chiar când era în dreptul meu, ăla s-a ridicat în picioare și a început să miște din cur – tu știi cum îi flutura equa? –, pe urmă a sărit din căruța și a căzut fix pe mine, m-a dat jos. Mi-a tras pantalonii jos și a început să îmi sugă equa – bă, știi ce-mi plăcea? –, dar nu l-am lăsat prea mult, că știu eu că

țigăniilor după ce ți-o sug vor să ți-o muște, și ăla clar voia să mi-o muște.

Ascultându-l, aproape că îmi părea rău că fugisem în tufișuri. Fusesem atât de speriat încât era să uit să mă aplec la intrarea în tufiș, aproape că m-au lovit crengile peste față. Nici prin cap nu-mi trecuse că lui R.N. avea să i se întâmple una ca asta.

— Păi și cum l-ai dat jos? a fost tot ce am putut spune.

— Mi-am scos equa din gura lui și el s-a ridicat și a plecat înapoi la căruță.

Absorbind relatarea lui R.N., mi-am adus aminte de visul pe care îl avusesem deja de câteva ori în vara aceea, cel în care stăteam atârnat de balustrada scărilor pe care le urcam și le coboram aproape în fiecare zi treaz fiind. Simțeam că-mi vine să merg la toaletă și nu știam ce să fac ca să scap de presiunea aceea. Până la urmă îmi dădeam voie să fac, fiindcă simțeam mult prea tare presiunea sub buric ca să o mai pot suporta. Și-atunci, odată cu jetul, simțeam o gâdileală în zona aceea, ca și cum ar fi fost un miriapod ale cărui picioare erau acoperite cu pene. Dacă ceea ce trăise R.N. era similar cu experiența din visul meu?

Un timp nu am mai zis nimic. Mă fixasem pe posibilitatea ca experiența lui să coincidă cu senzația din visul meu, ca și cum ar fi fost două jumătăți ale aceluiași întreg. Îmi repetam întruna noul gând obsesiv, încercând să ajung la o finalitate. Într-un târziu, mi-a venit o idee pe care, nu fără ezitări, i-am comunicat-o și lui R.N.:

— Haide să facem și noi ce ți-a făcut ție țiganul ăla. Mergem colo după tufiș și facem pe rând.

Mai întâi, R.N. m-a privit lung. Uitându-mă la fața lui, la felul în care pielea i se așeza, luminată de soare, pe craniu, am simțit cum mi se face greață. Am regretat pe loc cele sugerate, sperând ca el să aibă rețineri în a da curs propunerii mele. Nu aveam de gând să insist. Dimpotrivă, aș fi răsuflat ușurat dacă ar fi refuzat.

— Hm... Nu, bă, că tu mi-o muști.

Atunci, o voce din mintea mea mi-a livrat o replică pe care nu doream să o dau, dar căreia cu greu îi puteam rezista. Era aproape ca atunci când, uneori, mă fixam asupra butonului ESC de pe tastatură și începeam să îl apăs fără să mă mai pot opri.

— Ba nu ți-o mușc! Uite, ca să fii sigur, îți fac eu ție primul și, dacă ți-o mușc, te las să mi-o muști și tu mie după.

R.N. și-a lăsat privirea în pământ.

— Nu știu, mai încolo.

Nu am mai insistat. Nevoia minții mele de a mă îndemna la diverse lucruri părea că luase sfârșit.

13a8defgi

Prin geamul murdar vedeam nu desfășurarea lumii de afară, ci lucirea picioarelor lui D. Se întinsese la prova în timp ce căpitanul lăsase vasul să se odihnească în larg. D., în costumul ei violet de baie, avusese proasta inspirație să își ia un cozoroc. Din cauza acestei alegeri, sau poate dintr-o altă cauză, nu îi acordasem atenție până în acel moment. Apoi, în timp ce încercam zadarnic să mă scufund acolo unde zărisem o ușă de cabină pe fundul Mării Marmara, i-am văzut cu coada ochiului, între două ratări, picioarele. Tălpile și jumătate din gambe i se întinseseră peste bord. Soarele se reflecta în tenul natural brunet și de acolo mă altoia peste ceafă, trăgându-mă ușor de păr pentru a-mi întoarce capul în direcția potrivită. Am făcut-o și, de atunci, i-am acordat toată atenția de care eram capabil. Până atunci mă concentrasem pe M., care nu mă atrăgea în mod deosebit, dar întâmplarea a făcut ca ea să fie persoana cu care petrecusem cel mai mult timp (cu excepția lui tata). Era grăsuță și se logodise recent, dar în momentul în care și-a încolăcit picioarele în jurul meu, mai întâi pe la spate, în timp ce coboram împreună pe toboganul uriaș de la parcul acvatic, am știut că aveam să petrecem timp împreună. Se arătase deosebit de amabilă față de mine încă de la plecarea din țară.

Apropierea de ea avea să se dovedească ulterior avantajoasă și în feluri mai puțin neobișnuite; de pildă, vânzătorul ambulant de înghețată de la care am cumpărat pe toată durata șederii în Çanakkale făcuse o pasiune pentru M., pe motiv că aceasta ar fi avut trăsături de turcoaică. Drept urmare, ne dădea înghețata la jumătate de preț.

Dar D., Dumnezeule! Mă fascina contrastul dintre ea și sora ei: D. era întruchiparea calmului și a lenivelii, pe când soră-sa, care era polițistă, făcea frecvent crize de isterie. Ea era brunetă, iar sora ei avea tenul mai deschis chiar și decât mine. Dar ambele aveau părul de culoarea zahărului-caramel.

Primele semne că reveniserăm în orașul natal mi-au spulberat reveria. Deși D. era la doar câteva rânduri de scaune față de mine, era ca și cum ar fi rămas în Turcia și chiar în acel moment se lăfăia cu altcineva în patul triplu din camera hotelului din Istanbul. Fiind lângă tata și totodată înconjurat de toată lumea, eram neajutorat. În momentul în care autocarul avea să oprească pentru a se debarasa de încărcătura de pasageri, totul avea să se încheie pentru mine: D. plecând împreună cu sora ei Dumnezeu știe unde, iar M. sărind în brațele logodnicului.

În afară de mine, toată lumea se bucura de revenirea acasă. Tata s-a ridicat de pe scaun imediat ce a văzut în zare destinația, cu mult înainte ca autocarul să oprească. Cineva l-a întrebat ce e cu el; nu a răspuns. Nu știam ce simțea, nici ce gândea.

Alături de pierderea definitivă a celor două femei, regretam întoarcerea în țara din care abia așteptam